

Arrest

nr. 150 199 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 oktober 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 24 oktober 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2012 werd ingediend, met aanvulling op 25.06.2012 en 02.07.2012, door :

A.(...), J.(...)

nationaliteit: Nigeria

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert augustus 2007 in België, beheert het Nederlands, het Frans en het Engels, heeft een grote Vlaamse vriendenkring, wordt gesteund door de Kerkgemeenschap "Jesus the light mission" en is werkwilbig) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Dat Artikel 9bis §1 lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

In hoofdorde stelt verzoeker dat aan de hand van de gescande handtekening niet kan worden opgemaakt of de beslissing wel degelijk genomen door de heer W.(...) G.(...). Immers dergelijke handtekening bieden helemaal niet de zekerheid dat ze effectief door de des betreffende persoon werden ondertekend. De duplicatie van dergelijke handtekening is met de huidige technologie bijzonder eenvoudig. Dat verzoeker aan de hand van de beslissing die hem werd betekend geen enkele zekerheid inzake de steller van de akte.

Dat hij dan ook aan de hand van de aan hem betekende beslissing geen oordeel kon vellen of hij beroep diende aan te tekenen.

Dat verzoeker betoogt dat de auteur van de beslissing in essentie een onderdeel vormt van de juridische motivering van een bestuurshandeling. Dat de bevoegdheid van de steller zonder twijfel dient te kunnen worden afgeleid uit een bestuurshandeling en ook logisch daar de motivering van de bestuurshandeling tot doel heeft de bestuurde te informeren en hem voldoende inzicht te verschaffen of hij de bestuurshandeling zal aanvechten dan wel niet.

Dat een gereede twijfel over die steller dan ook in hoofde van de bestuurde in principe altijd zal leiden tot een schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Bijkomend en niet in het minst dient te worden benadrukt dat de verplichting om beslissingen formeel te motiveren niet hersteld kan worden door een motivering achteraf.

Dat verzoeker meent dat het plaatsen van een gescande handtekening een schending vormt van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Ondergeschikt wil verzoeker opmerken dat zelfs in de hypothese dat er geen schending zou zijn van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, er in casu geen sprake is van een bevoegdheidsoverdracht door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.

Aangezien niet aan deze voorwaarde voldaan is, beschikt de betrokken administratief assistent niet over de nodige bevoegdheid beschikt"

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Verzoeker oppert in zijn middel dat er een gebrek is in de formele motivering omdat aan de hand van de gescande handtekening niet zou kunnen worden gegarandeerd dat de beslissing effectief werd genomen door de ondertekenaar W. G.

2.3. De Raad merkt in de eerste plaats op dat geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670). Op grond van een synthesenota uit het administratief dossier blijkt dat het dossier van verzoeker werd toegewezen aan administratief assistent "G.(...) W.(...), (RHR PHS/9.3 Niet-Asiel (n°) (Gedelegeerd ambtenaar, Normaal behandeling bureel)" en dat zowel deze nota als de bestreden beslissing door middel van dezelfde gescande handtekening werden gevalideerd. Het feit dat blijkens het administratief dossier alle documenten die betrekking hebben op de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker op identieke wijze werden ondertekend, ondergraaft in belangrijke mate de bewering van verzoeker dat hij geen enkele zekerheid zou hebben over de steller van de akte en zijn insinuaties dat de handtekening zou zijn gedupliceerd.

2.4. De vraag rijst of de gescande handtekening die op de bestreden beslissing prijkt als een "elektronische handtekening" kan worden beschouwd. In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- "Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...)." (G. SOMERS en J. DUMORTIER, Elektronische post juridisch bekeken, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);

- "Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische

handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip 'elektronische handtekening' is technologie-neutraal. Elke techniek die een substituuat voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de 'gedigitaliseerde handgeschreven handtekening'. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening." (J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", Computerrecht, 2001, nr. 4, p.185);

- *"Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd."* (P. VAN EECKE, De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in Praktijkboek - Recht en internet, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: *"Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document."*

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- *"Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening."* (P. VAN EECKE, "Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven", in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- *"Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of assymetrische encryptietechnieken."* (R. DE CORTE, "Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld, in X., Privaatrecht in de reële en virtuele wereld, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: *"de gewone 'elektronische handtekening' toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening."* (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

2.5. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij in verband met de elektronische handtekening naar de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten die werd gewijzigd door de wet van 15 februari 2012. Bij de parlementaire voorbereiding van deze laatste wet wilden de indieners *"expliciet verduidelijken dat een gematerialiseerde — d.w.z. op papier afgedrukte — handtekening van bijvoorbeeld een gemachtigd ambtenaar evenzeer rechtsgeldig is als de elektronische oorsprong daarvan"* (Toelichting bij het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten, *Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, nr. 1450/1, p.4). De bestreden beslissing kon dus op rechtsgeldige wijze worden

ondertekend met de gescande handtekening. Uit artikel 4, §5 van de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten blijkt bovendien dat aan een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd louter op grond van het feit dat *“de handtekening in elektronische vorm is gesteld”*. Aangezien verzoeker geen enkele concrete aanwijzing heeft die zijn bewering betreffende de gerede twijfel over de steller van de akte zou kunnen staven, kan hij onmogelijk worden bijgetreden in zijn besluit dat het plaatsen van een gescande handtekening een schending zou vormen van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.6. In ondergeschikte orde beweert verzoeker dat de bevoegdheid die blijkens artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet toekomt aan *“de Minister of zijn gemachtigde”* niet werd overgedragen *“door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt”*. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat er geen verplichting bestaat om bij iedere beslissing het schrijven te voegen waarbij de ambtenaar door de directeur-generaal werd gemachtigd en dat het volstaat dat deze delegatie zoals *in casu* op deugdelijke wijze is gebeurd. De Raad stipt aan dat uit de in punt 2.3 vermelde synthesenota blijkt dat de heer W. G. een gedelegeerd ambtenaar is, waaruit kan worden opgemaakt dat de bevoegdheid die op grond van artikel 6, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit) wordt verleend aan personeelsleden die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren voor de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet op grond van artikel 6, §2 van ditzelfde delegatiebesluit deugdelijk werd overgedragen aan W. G., die een personeelslid is dat de functie uitoefent van administratief assistent.

2.7. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN